
Szabó Máté Mihály

BELLA SMITH APJA MEGHAL

Bella Smith vagyok, negyvenkét éves, egyedülálló, komor tekintetű, csontos arcú, jellegtelen ruhákba öltözködő, kórosan vékony, yorkshire-i nő. A szomszédom szerint a fásultságot sugárzó külsőm ellenére valószínűleg érzékenység és kedvesség lakik bennem, de ezt nagyon nehéz lenne bizonyítani, mert pillanatok alatt ellenszenvet tudok ébreszteni bárkiben. A szomszédom egy idős öregúr, aki híres pszichológus volt, és sokféle kitüntetést kapott a munkájáért, ezért megbízom a véleményében. A kérdezési mániámon kellene először úrrá lennem szerinte, és ha ez sikerülne, biztosan találnék barátokat. Később akadna lehetőségem arra, hogy társaságba járjak, megismerkedjek valakivel, és legyen végre egy tartós párkapcsolatom. Ha meg akarok tudni valakiről valamit, akkor ne zúdítsak rá néhány másodperc alatt öt-hat kérdést anélkül, hogy időt adnék neki a válaszadásra, mert kellemetlenül fogja érezni magát, tanácsolta egyszer a lépcsőházban az ajtaja előtt állva. Mit tegyek, ha ilyen gyorsan és ilyen sok kérdés jut eszembe, tudakoltam. Talán állandó információéhségben szenvedek? Lehet ezt egyfajta tudásvágynak tekinteni, vagy inkább pszichés probléma? Találkoztam hasonló esetekkel a munkája során? Hogyan lehet ezt meggyógyítani? A szomszédom rám mosolygott, majd bement a lakásába, és egy papírral a kezében jött vissza. Ideadta, azután ismét bement, és becsukta az ajtaját. Hallottam, ahogy a kulcs kétszer fordul meg a zárban. Az elsőnél elkeseredtem, a másodiknál teljesen kétségbe estem. Másodpercekig mozdulni sem tudtam. A lapon ez állt: „A munkám során ezerféle emberrel találkoztam már. Ha szeretne változtatni, kezdje el egyedül, és néhány hét múlva kereszen fel.” Mikor?, szakadt ki belőlem türelmetlenül a kérdés, de a bezárt ajtó előtt állva megértettem, hogy most nem kaphatok választ.

Hazafelé tartva elkezdtem hinni abban, hogy megváltozhatok. A lakásomba belépve elhatároztam, hogy abbahagyom a vég nélküli kérdezést, de azonnal foglalkoztatni kezdett, hogy vajon mi lesz utána. Nem fogom idegenül érezni magam a világban? Nem fogok megijedni? Nem fogok meghalni? Záporoztak a kérdések a fejemben, de nem akartam foglalkozni velük. Leültem ide a kanapéra, és vártam. Vártam, hogy abbamaradjanak, vártam

a csöndet, és még mindig várom, de még mindig nem jött el, és még mindig kitartó vagyok, bár a bennem lévő feszültség lassan elviselhetetlen. Valamit el kell mondanom. Tizennégy éves koromban meghalt az apám. Újságíró volt, és úgy emlékszem rá, mint aki arra a legbüszkébb, hogy bárkitől bármit meg mer kérdezni. Régóta tudom, abból született a kérdezési mániám, hogy ő elmondhatatlanul hiányzik. Évről évre mindig jobban. Nem tudtam tenni ellene semmit, és nem is akartam. Minden kérdésem az apám bátorságát, erejét és magabiztosságát juttatja eszembe. Úgy gondolok magamra kérdés-közben, mint aki az ő méltó utódja.

Kezdem megutálni a kanapét, mert nem segít. Hiába ülök rajta, nem ad nyugalmat. A lakás szokatlanul kicsinek tűnik, és egyáltalán nem tetszik most. A szekrények fenyegetően magasodnak fölém, és olyan érzésem van, mintha a lámpák, a függönyök és a képek a falakon rólam sugdolóznának. Mit mondanak? Biztosan gúnyolódnak rajtam. Biztosan nem hisznek abban, hogy megváltozhatok. Hamarosan tényleg be fogom fejezni a kérdést, megígérem. Legyen velem őszinte, mert más nincs most itt, és valakitől meg kell kérdeznem. Képesnek tart rá? Csak tudni szeretném, mit gondol. Bátorít vagy lebeszél róla, mert hiábavaló próbálkozásnak tartja? Meg lehet küzdeni egy ilyen nagy nehézséggel? Ha abbahagyom a kérdést, akkor mi lesz az apámmal? Elfelejttem? Számomra meg fog halni? Remegek. Fogja be a fülét. Nem bírom tovább. Mindjárt sikítok.

PÉTER BÁCSI ELINDUL A TENGERPARTON

I.

Péter bácsi fiatalon nagyon szerette a gondolatait, és a legjobban azt szerette bennük, hogy tudott magára gondolni velük, mert akkor, amikor magára gondolt velük, azt érezte, hogy szereti önmagát, és ráadásul olyan nagyon tudja a gondolataival szeretni önmagát, hogy azt szavakkal ki sem lehet fejezni szerinte. Péter bácsi fiatalon, ha önmagára gondolt, boldog volt, és ezért egyáltalán nem szánt időt arra, amit az emberek úgy hívnak egymás között: a valóság, mert ott nem érezte azt, hogy bárki szeretné.

A bonyolult gondolatok voltak a kedvencei, mert olyasmikre gondolhatt velük, amikre sokan mások szerint nem tudnak, amit nehéz megérteni. Biztos volt benne, hogy a bonyolult gondolataival önmagáról is képes bonyolultan gondolkodni, vagyis úgy szeretheti önmagát velük, amire más nem képes. Egyszer volt egy olyan nagyon bonyolult gondolata önmagával kapcsolatban, hogy elbizonytalanodott abban, vajon van-e bármi értelme, vagy csak zagyvaság az egész, és akkor megállt egy pillanatra az utcán, ahol sétált, körbenézett, látott maga körül négy embert. Mind a négy összefogta magán a téli kabátját, úgy sietett az egyre sűrűbb hóesésben, és akkor ő azon töprengett, ha bonyolultabban tudna gondolkodni, mint ez a négy ember összesen, akkor az neki nagyon jó lenne, és bár nem egészen tudta, hogy mire gondol ezalatt, de az nagy boldogsággal töltötte el, hogy egyszer majd megpróbálja, és egyszerre négy ember helyett tudja majd szeretni önmagát, és már egyáltalán nem zavarta a beesett arcát csípő hideg, a latyakba minden lépésnél beleragadó papucs, és a teljesen átnedvesedett, kék rövidnadrágja, ami rátapadt a vékony lábszáraira.

II.

Péter bácsi az öregedés jeleit ötvenéves koráig nem vette észre magán. Addig bármikor tudott magára úgy gondolni, hogy ő egy fiatal, energikus férfi, akinek minden nap másik nő áll az ajtaja előtt, és arra vár, hogy beengedje a lakásába. A nők feleslegesen álltak és vártak, mert Péter bácsinak a gondolatain kívül nem volt másra ideje, ezért kimérten és udvariasan hazaküldte mindet. Ötvenévesen azt vette észre, hogy már nem tud minden nap új nőt elképzelni a lakása ajtaja elé, már nem tud újabb és újabb karaktereket kitalálni, mert ugyanaz a vörös hajú, magas nő jött vissza kedden is, aki csütörtökön már ott volt, vagy ugyanannak a túlsminkelt szókének kellett elmagyaráznia, hogy ő nem az ilyen típusú nőket szereti, akinek három nappal korábban már egyszer elmondta. Péter bácsi csalódott volt, és ekkor sétálni indult bánatában a téli hóesésben papucsban és a kék, rövid nadrágjában, és annyira el volt keseredve, hogy semmit sem vett észre abból, mennyire fázik, és ez volt az első pillanat, amikor már nem szerette olyan nagyon a saját gondolatait, mint korábban, mert elvesztette a hitét abban, hogy meg tudja adni velük önmagának azt, amire vágyik.

III.

Péter bácsinak tegnap fáj a jobb lába, a bokáját nehezen mozgatta, ennek ellenére délután elindult otthonról. A téli hóesésben szívesen sétált keresztül-kasul a városban papucsban és a kék, rövid nadrágjában. Tegnap séta közben arra gondolt, hogy de jó lenne nyáron a tengerparton sétálni a puha homokban, és erre olyan erősen tudott gondolni, hogy sem a latyakba időnként beleragadó papucs, sem a hótól átnedvesedett, testére tapadó, kék, rövid nadrágja ebből kikökkenteni nem tudta, és közben boldog volt. Szerette a tengerpart puha homokját érezni a lábai alatt, bár még sohasem járt rajta, szerette nézni azt, ahogyan a távolban a víz az éggel összeér, bár éppen nagy, szürke épületek voltak körülötte, és boldog volt, mert a gondolatai elvitték a tengerpartra. Váratlanul egy idős hölgy megszólította, és azt kérdezte, nem akar-e hazamenni, mert a papucsában és a kék, rövid nadrágjában meg fog fájni. Péter bácsi ezt úgy értette, a parton biztosan talál majd egy helyet, ahol olyan bonyolultan tudna magára gondolni, mint senki más, és ahol naponta akár tíz nő állhatna az ajtaja előtt, bebocsájtásra várva, és ettől olyan boldog lett, mint még soha. Megköszönte az idős hölgynek, hogy ezt elmondta, és elindult az egyre sűrűsödő hóesésben papucsban és a kék, rövid nadrágjában, hogy megkeresse a helyet, amit úgy hívhat: haza. Nem látta senki azóta.